

In het ei zit heden, verleden en toekomst, aldus Koos van der Sloot. Wie het overzicht van zijn 'eierkunst' in Drachten ziet, kijkt in zijn leven.

Gitte Brugman

Het ei als het leven

Als jongen liep Koos van der Sloot (Joure, 1953) met vriendjes in de weilanden eieren te zoeken en had hij een uitgebreide eierenverzameling. Deze voorliefde leek zich te spiegelen in een tijdschrift dat hij in de jaren zeventig uitgaaf met een vriend: *De vogelaar*. Ware het niet dat dit tijdschrift over poëzie en beeldende kunst ging. „Dat was in de punktijd. *Do it yourself*. We stencilden die blaadjes zelf en raakten de oplage van driehonderd stuks steeds aardig kwijt.”

In die tijd had Van der Sloot al het idee dat hij iets met eieren wilde maken. „Het zijn een soort abstracte schilderijtjes, met die stippen. Maar ik wist niet hoe ik dat moest doen.”

Hij was al in de 40 toen hij in een museum in België kwam van Marcel Broodthaers tegenkwam met kapotte eieren die Broodthaers gebruikte als symbool voor de leegte

van de museumwereld. „Mah, mah, maaaaah...”, maakt Van der Sloot het geluid dat vroeger klonk als je de verkeerde doos koos in een zekere quiz.

Eerst kwam het gevoel van teleurstelling. „Want ik dacht dat er nog nooit werk met eieren was gemaakt.” Later realiseerde hij zich dat hij niets met het thema van Broodthaers had en dat hij het sowieso anders wilde. Als stedenbouwkundige was hij destijds in Skarsterlân bezig met een nieuwe woonwijk. „Dat was in een periode dat versieringen aan de gevels weer waren toegestaan.”

Hij had de opdracht iets te bedenken dat paste in de historie van Joure. „Joure had vroeger veel klokkemakers, dus ik had bedacht dat ik eieren op de daken wilde gebruiken als symbool van de toekomst, en klokken als symbool voor het Jouster verleden.” Omdat hij door ziekte werd geveld, kon hij dit pro-

ject niet tot een goed einde brengen. „Maar de symboliek had zich wel in mijn hoofd genesteld.”

Hij kreeg meer tijd om het onderwerp uit te werken, en begon met experimenteren. „Thom Mercur zag mijn werk en vond dat het wel iets voor het Natuurmuseum zou zijn.”

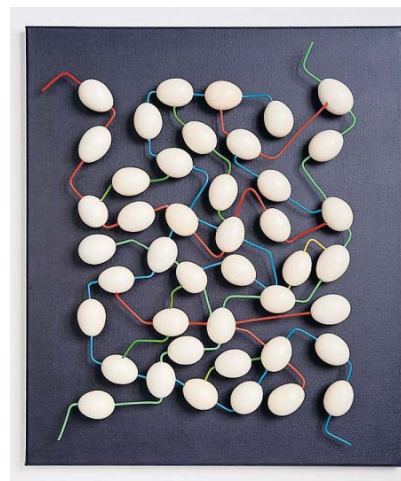
Van der Sloot werkte naar een expositie toe, die hij als titel *Bal Masqué* meegaf. „Tijdens een bal masqué doen bezoekers immers om twaalf uur hun masker af. Dat was mijn link met de tijd.”

Bovendien resulteerden zijn experimenten in het gebruik van vitrinekastjes. „Die waren een vondst. Zo simpel! En dat terwijl het voor mij toch een hele zoektocht was geweest.” De expositie sprong in het oog. „Sindsdien heb ik eigenlijk altijd uitnodigingen gekregen om te exposeren.”

Na het Natuurmuseum in Leeuwarden (2009) volgde de tentoon-

Werk van Koos van der Sloot. Links: R-A. Boven: *Het eeuwige ja (60 min.)* Onder links: *Lân fan tachtich*. Onder rechts: *Zandlopers*. Rechts: *VE14 (virtual eggs)* op twee manieren gefotografeerd. FOTO'S LINUS HARMS

stelling *Eggscapes* in Tresoar (2011). „Ik had weer een heel andere manier gevonden om met het materiaal om te gaan.” Van der Sloot voegde nu onder meer sloophout en elektriciteitsdraad toe om landschappen vorm te geven. *Cu boppe Koehoal* is daar een mooi voorbeeld van. „Cu is de afkorting van cumulus, wolk. Ik had echt bij Koehoal een bijna vierkante wolk gezien.” In eieren bouwde hij die wolk na, een plankje geeft het geheel een horizon.

MIJLPAAL
Tijdschalen (2013) in Museum Joure was zijn volgende mijlpaal. „Hierin wilde ik het thema tijd meer naar voren brengen. De werken kregen titels als *Zandlopers* en hij gebruikte hout, waarin de jaarringen een prominente rol spelen. Bovendien voegde hij insecten toe. „Het ei staat voor het begin van het leven, vliegen gaven het een soort *me-*

mento mori-gedachte.” Klokkasten met slingers benadrukten het thema nog nadrukkelijker.

Ter gelegenheid van Open Stal in Oldeberkoop (2013) gaf Van der Sloot zelf een kleine catalogus uit. „Anders heb je na afloop helemaal niets blijvends.” Het thema van Open Stal was dat jaar 'het landschap in mijn hoofd', en met een nieuwe serie *Eggscapes* speelde Van der Sloot daarop in. Ze vormden een soort abstracties van de zwerftochten die hij als jongetje door de landerijen rond Joure maakte. Het werk *Lân fan tachtich* is letterlijk het veld waar hij en zijn vriendjes in één jaar tachtig eieren wisten te vinden.

Na deze expositie had hij het gevoel dat hij nog jaren kon voortborduren op het ei. „Maar wat me als kind ook fascineerde waren eierrekjes. Dat je als zo'n rekje leeg was, toch door de lichtinval een ei kon zien.” Van der Sloot bouwde

eigen installaties met ronde gaten, waardoor het licht in ovale vormen viel. Soms is het echt alsof er een ei van licht op de plankjes ligt.

Galeriehouder Fred Wagemans uit Beetsterzwaag zag in deze *Virtual Eggs* overeenkomsten met de Zero-kunst. „Maar die nul-kunst moest juist nergens over gaan. En ik heb het niet met die intentie gemaakt. Mijn werk is heel erg autobiografisch.” Wagemans noemde de eierrekjes 'gaten in de schaduw'. Dat vindt Van der Sloot wel grappig. „Eigenlijk ben ik dat. Je bent wat je maakt.”

De overzichtstentoonstelling die nu in Museum Dr8888 te zien is, zou mensen op het verkeerde been kunnen zetten. Hen de indruk kunnen geven dat het gedaan is met Van der Sloot en zijn eierkunst, want hij kampte afgelopen jaar met ziekte. „Maar niets is minder waar. Ik hoop straks de draad weer op te pakken.”

Expositie Koos van der Sloot
Museum Dr8888: Museumplein
2 in Drachten, di t/m zo 11-17 u,
15 november t/m 10 januari.

www.koosvandersloot.nl
www.museumdrachten.nl